

eller at der kommer til at staa et andet Udtryk som f. Ex. offentlige Forslytstelser, derunder indbefattet Dands eller desl. Smidertid antager jeg ikke, at dette Punkt skal være vanskeligt at komme til Rette om. — Til Vndringsforslaget under Nr. 15 skal jeg sige, at jeg ikke kan have Noget imod, at „Bæddeløb“ indføres der, fordi jeg vil antage, at man ikke kan bestride, at Bæddeløb høre til offentlige Forslytstelser, saa at jeg tror, at Resultatet maa blive det samme, hvad enten det staa der eller ikke. Jeg har brugt Udtrykket „Sagt i større Selskaber“, og man har dertil sagt, at det var meget usikkert, hvad der var „større Selskaber“, det kunde give Anledning til megen Strid og Vilkaarlighed, og det var derfor bedre at udelade Ordet „større“. Det Samme gjælder i Grunden ogsaa om „Selskaber“; thi ligesaa vist som man kan disputere om, hvorvidt et Selskab paa 5 eller 6 Personer er et „større Selskab“, eller om det kun bliver et „større Selskab“, naar der er 10 eller 12, lige saa vist kan det give Anledning til Tvivl om, hvorvidt man jager i Selskab, naar man jager sammen med een eller to Andre. Min Tanke var nærmest den, at jeg ikke vilde lægge Hindringer i Veien for, at et Par enkelte Mennesker gif ud at jage sammen; men naar Udvalget lægger Vægt paa „Selskab“ alene, og at Ordet „større“ gaar ud, kan jeg for min Part heller ikke have Noget derimod at indvende. — Ege saa lidt har jeg Noget at indvende mod Vndringsforslaget under Nr. 16. Jeg vil her blot bemærke, at jeg, som det jo fremgaar af Motiverne, ved Lovforslagets Bestemmelse om dette Punkt nærmest har tænkt paa at staffe disse Skytteforeninger Afgang til at drive deres Ovelser om Søndagen, og det har ikke været min Tanke at indde disse til administrativ Afgjørelse i den Forstand, at der skulde paalægges dem en Gene eller Begrænsning, men netop i den Retning, at der skulde aabnes dem en Afgang til at holde deres Ovelser, som de ellers ikke vilde faae. Jeg har tænkt, at det kunde være ønskeligt, om Afdelingen var noget videre, fordi der maatte ogsaa tænkes adskillige andre Foretagender, som havde noget mere Betydning end som en blot og bar Forslytelse, og at der derfor kunde være Grund til at aabne Afgang til, at disse ikke skulde være ganske forbudne. Jeg er tilbøjelig til at tro, at en saadan Bestemmelse, vil favnes ikke mindst maatte fra deres Side, som holde paa den størst mulige Frihed i deres Anliggender; men fra mit Standpunkt kan jeg ikke have noget særlig imod dette Forslag at erindre. Jeg vil kun fremhæve, at Loven ganske vist derved bliver strengere, end mit Forslag gaar ud paa at gjøre den. — Vndringsforslaget under Nr. 17 er jo kun en Redaktion, og derfor skal jeg ikke opholde mig videre ved det. — De to næste Vndringsforslag ere derimod de, med Hensyn til hvilke den væsent-

ligste Uenighed maa siges at være tilstede i dette Dieblit. Det første af dem angaar jo Lovforslagets § 7 om offentlige Forsamlinger og gaar ud paa, at der ikke skal være nogen anden Hindring med Hensyn til disses Afholdelse i Liden fra Kl. 9 til 4 om Helligdage; end at de ikke maa holdes saa nær ved Folketirkens Kirker og Bedehuse, at Gudstjenesten paa disse Steder derved kan forstyrres. Jeg maa til dette Vndringsforslag bemærke, at saa langt vil jeg ikke kunne gaa bort fra det Forslag, som ligger for i Lovudkastet. Det forekommer mig ogsaa, at det er en Inkonsekvens i § 7 at gaa over til en Betragtning, som man ellers ikke laaber være det afgjørende i Lovforslaget. Det er jo klart, at det paa de andre Steder i Lovforslaget ikke er det Synspunkt, fra hvilket man ser det hele Spørgsmaal, om og hvorvidt Noget bør være tilladt eller ikke. Dette blev allerede paavist af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn, som havde Ordet (Hindenburg), og jeg behøver derfor ikke at dvæle længe derved. Det er jo klart, at skulde dette Synspunkt føres igjennem, maatte det ogsaa med Hensyn til offentlige Forslytstelser, med Hensyn til stødende Ovelser og Foretagender og med Hensyn til mange andre Ting, være Regel, at de vare tilladte, naar de blot ikke udøvedes saa nær ved Kirker og Bedehuse, at Andagten der kunde forstyrres derved. Det synes mig derfor at være en Bestemmelse, man skyder ind, som for dette enkelte Punkt hviler paa ganske andre Grundbetragtninger end den, man ellers følger Lovforslaget igjennem, og dertil ser jeg ingen Grund, saa meget mindre som jeg ikke skjønner rettere, end at det egentlig er erkjendt fra alle eller i det Mindste fra mange Sider, at nogen politisk Betydning har det ikke, om Reglen bliver den ene eller den anden. Ligeledes antager jeg, at man heller ikke anser det for at være et Spørgsmaal, der over for Grundloven har nogen principiel Betydning, og at man altsaa her nærmest er henvist til Sænsigtsmessighedsbetragtninger ved Afgjørelsen af, om man vil gaa mere eller mindre vidt, ligesom Spørgsmaalet her er det samme som ved alle de andre Paragrafer i det foreliggende Lovforslag. Set fra dette Synspunkt kan jeg for Dieblittet kun sige det, at det ikke er mig muligt at gaa ind paa det foreliggende Vndringsforslag. Om der kan findes andre Veie til Overenskomst paa senere Stadier af denne Sag, skal jeg ikke i dette Dieblit udtale mig om, men jeg anser det ikke for umuligt. Men en saadan Regel, der hviler paa et Princip, der er ganske forskjelligt fra det, der ellers gaa igjennem denne Lov, vil jeg ikke kunne gaa ind paa. Forinden jeg forlader denne Paragraf maa jeg dog gjøre et Par Bemærkninger i Anledning af, hvad den ærede Ordfører meddelte om, hvad der var passeret i Rigsdagen i 1853. Det er selvfølgelig ganske rigtigt, som han sagde, at det Lovforslag, som dengang blev forelagt og vedtaget her